

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Simbolismes

Mentre no s'hagi acabat el cicle electoral, res de res. Aquest és l'ambient polític generalitzat. Un cicle llarg que comença

amb les generals del 28 d'abril, les municipals i europees del 26 de maig i les del Parlament de Catalunya, que probablement seran convocades després que se sàpiguen les sentències del judici del procés, previstes en principi per a setembre o octubre d'aquest any davant del ritme de compareixences al Tribunal Suprem. Dins dels simbolismes fora interessant que les eleccions al Parlament es convoquessin l'històric 1 d'octubre, una data carregada de simbolisme per al món independentista. El simbolisme és allò que més està florint després dels fets d'octubre de l'any 2017. Laços grocs, pancartes, manifestacions i actes a tort i a dret per recordar de manera permanent els fets que mantenen persones empresonades i exiliades. Des de l'oposició també han tret les seves simbologies. Feia anys que no es veien arreu de Catalunya tantes banderes espanyoles. A totes les bandes la importància que s'ha donat a la simbologia

Fora interessant que les eleccions al Parlament es convoquessin l'1 d'octubre

des de l'octubre de l'any 2017 és total. Tot va començar quan la bandera espanyola es va quedar en el seu lloc del Palau després de la declaració d'independència o quan la cúpula dels Mossos va ordenar retirar les fotos del president Puigdemont de les comissaries. Després la foto també va desaparèixer de les seus de la Generalitat i, més endavant, de la majoria d'ajuntaments. Allò més difícil d'entendre és que la fotografia de Quim Torra, actual 131è president de la Generalitat, no sigui enlloc. Ni als ajuntaments ni a les seus de la Generalitat. Des de sempre hi ha hagut la fotografia del president vigent. Tot va començar amb la retirada de la foto de Puigdemont i s'ha acabat –de moment– amb l'ordre de la Junta Electoral Central de retirar pancartes i laços grocs de les façanes dels edificis públics. Quasi dos anys de símbols amunt i avall. Als noranta va passar amb l'anomenada "guerra de les banderes" al País Basc, un veritable daltabaix sobre quina bandera havia d'estar present a les institucions. Els simbolismes mostrats indiquen que vivim temps anormals. Si fossin normals no caldria exhibir pancartes ni fer un debat per prohibir o mantenir una pancarta en un balcó.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

El sospir i la rialla

Escriu aquestes ratlles en un moment en què al món occidental, si faig cas dels missatges que m'arriben a la bústia, s'està celebrant una cosa que en diuen el Dia Internacional de la Felicitat. Ho trobo tan beneït, que arribo a pensar que és de broma, fins que m'entra a la safata del correu una nota del meu Ajuntament en què anuncia una setmana sencera d'activitats per promocionar l'alegria als barris. No sé com es deu fer, això, però pel que sembla hi ha plans governamentals molt seriosos per acompanyar la població en la conquesta d'aquest sentiment, si més no durant els dies de campanya. Després, cadascú farà el que santament podrà amb la seva vida, escarbotant pels racons en cerca d'algun indici de cosa bona que li faci passar aquesta set de benaurança sense la qual ens sentim tan buits i desamparats i sense esma. Fa uns quants anys, estava de moda justament el contrari: contra la *selfie* riallera que s'estila avui, el prestigi se l'endua el tipus fantasmal que arrossega els peus, rendit a la desgràcia i el patiment. Era una adaptació del mite

“El dia de la felicitat universal era l'endemà del funeral de Cristina Cervià

romàntic que havia instaurat Keats amb aquella oda meravellosa amb què donava la benvinguda a la joia i la tristesa, encarnades en el sospir i la rialla, per tal d'"escriure sobre la nit i el dia, tot alhora". Però en algun moment la poètica es va tòrcer, sobretot a l'època dels realismes exacerbats, i es va creure que la nota sòrdida afegia un plus de veracitat a la narració, mentre que l'esperança era un indici de debilitat que només servia per fer ploriquejar senyores pàmfiles. Pere Calders, amb la seva enyorada ironia, va escriure llavors un article titulat "La tristesa com a estil", en el qual expressava els seus

dubtes que recrear-se en la galleda de les escombraries o el cove de la roba bruta fos, en literatura, una opció més sincera que ocupar-se dels aparells que procuraven benestar al comú de la gent, mal que fossin aquelles "màquines d'anar de pressa", i citava a propòsit una frase de Montesquieu: "Som uns cecs que no sabem quan ens hem d'afligir i quan ens hem de lliurar a la joia, i mai no tenim altra cosa que una falsa alegria i una falsa tristesa."

El dia de la felicitat universal, a casa meva, era just l'endemà del funeral de l'actriu Cristina Cervià. No ho plantejo com una contradicció, sinó com un reflex inevitable d'aquell infant jugant amb la calavera del poema de Keats. Estem tristos, a Girona, fa dies; flota damunt nostre una tristesa que res no aplaca, i els dies que vindran, amb aquesta pena incrustada encara a la boca, com un paper assecant, seran cada vegada més lluminosos, més transparents i blaus, i no tenir-la a prop, no sentir aquell riure esclatant seu, serà potser més intolerable i tot del que ara sembla. Però és així com treballa també l'amor.